

Finansministeren ganske ukendt med, hvad Resultatet vilde blive af dette Finansaar. Dermed ønsker jeg ingenlunde at forringe den Betydning den ærede Finansminister maaske har paa Finansernes Ledelse. Jeg vil blot gøre opmærksom paa dette Faktum. Dernæst maa jeg sige, at det er en overordentlig let Maade at skaffe Balance paa Budgettet — Balancen findes dog ganske sikkert ikke ved 3die Behandling — at indrette et Skuffesystem, hvortil man faar 11 Millioner udleverede fra et fremmed Sted.

Dernæst skal jeg med Fornøjelse drøfte selve det reelle i denne Sag med den ærede Ordfører. Han erkender, hvad der er mig en Glæde at høre, at jeg har sagt en hel Del rigtigt, det kommer mig ikke overraskende. Nu siger imidlertid Ordføreren: Hvorfor skal Statskassen ikke benytte sin Ret til at tage disse 11 Milloner, naar de ere der? Jeg vil dertil sige, at disse 11 Millioner have ligget der længe, og det er ikke nogen ny Opdagelse, at de ligge der. Før den nuværende Finansminister havde vi til Finansminister en Mand, som sad i Direktionen for Statsanstalten, og som selvfølgelig var godt kendt med, at disse Penge laa der. Vi vide ogsaa alle, at Statskassen den Gang var i trykkende Omstændigheder, og man nægtede det daværende Ministerium Statslaan. Det vilde jo have været meget naturligt af den daværende Finansminister at gribe til den Udvej at stille Forslag om, at disse 11 Mill. Kr. skulde indgaa i Statskassen. Men han gjorde det ikke, og hvorfor? Ganske simpelt fordi han ikke ansaa det for at være rigtigt, at disse Penge gik ind i Statskassens hele Pengemasse. Nu siger den ærede Ordfører (Vilhelm Lassen), at jeg jo ønsker, at Pengene skulle gaa til noget, som jeg synes om; han tilføjede imidlertid, at den samme Sag har ogsaa hans Sympati, og det er velbekendt, at den har Sympati i en Del af dette Ting. Men jeg ønsker ikke, at Pengene skulle gaa til dette Formaal, fordi jeg synes om det — thi jeg synes ogsaa særdeles godt om at faa en god Lov om Husmandslodder — men jeg ønsker blot Pengene anvendte i Forsikringsøjemed paa samme Maade, som alle Overskud ved nogle Forsikringer i en Forsikringsanstalt medgaa til, hvad der sættes til paa andre Forsikringer. Jeg ønsker, at disse Penge skulle bevares til Brug for Forsikringsøjemed, og det er mig tilfredsstillende at vide, at denne Tanke deles af mange Medlemmer ogsaa af den ærede Ordførers

Parti. Det er jo meget nedtrykkende at høre den ærede Ordfører sige: At lade Penge ligge, det er noget, som praktiske Politikere ikke indlade sig paa. Praktiske Politikere, mener den ærede Ordfører, kunne ikke se saadanne Millioner ligge, uden at de straks give dem en Anvendelse, men det er en meget slet Praksis, thi det kan dog ikke være den ærede Ordfører ubekendt, at foruden denne Sag, som jeg her har tilladt mig at nævne som den, Pengene naturligst maatte gaa til, forhandle vi i denne Tid angaaende en Lovgivningsforanstaltning, som vil medføre en aarlig Udgift af 2 à 3 Mill. Kr., om den bliver gennemført. Vi vide alle, hvilke store Udgifter der forestaar; men den ærede Ordfører mener, at praktiske Politikere have intet Fremsyn, praktiske Politikere ere nogle, der bruge Pengene straks, saa snart de faa Fingre i dem, og som ikke tænke paa, at der efter de forholdsvis gode Aar kan komme daarlige Aar. Jeg siger, at det er en slet Praksis.

Jeg har ikke sagt, at vi have en god finansiel Ledelse, eller at man ganske sikkert, efterhaanden som Opgaverne vise sig, ogsaa vil faa Penge til deres Løsning, og jeg kan derfor heller ikke slaa mig til Taals med en saadan Betragtning over for Spørgsmaalet om Folkeforsikringer. Det, jeg har sagt, er dette, at i Øjeblikket ere Forholdene taalelig gode. Vi have i Øjeblikket en Indtægtsstigning paa Jernbanerne, paa Told- og Skatteomraadet, paa de indirekte Skatter, en Stigning, som er glædelig, og jeg har da sagt: Saa kan man lade Løsningen af saadanne Spørgsmaal som Husmandslodder og de andre Sager være afhængig af, hvorledes disse Indtægter flyde, saa at man, naar disse flyde rigeligt, i denne Periode kan anvende forholdsvis meget, men at disse Opgavers Løsning uden Skade kan gaa langsommere for sig i Tider, hvor Statskassen har færre Penge at afse dertil. Men dette gælder ikke om en Sag som Folkeforsikring. Hvad Staten kan anvende derpaa, naar man en Gang bliver enig om en saadan, er noget, der efter Sagens Natur ikke kan svinge paa samme Maade fra det ene Aar til det andet. Men naturligvis, naar den ærede Ordfører siger, at ogsaa disse Spørgsmaal ere af social Natur, og at det staa for ham saaledes, at man lige saa godt kan bruge Pengene til saadanne sociale Opgavers Løsning som til den efter min Mening meget mere nærliggende, staaer der Anskuelse over for Anskuelse. Vi kunne søge at faa vore Anskuelser til at gaa